

Jocs florals

de Castellfollit de la Roca

Diada de Sant Jordi, 23 d'abril de 2021

Aquest matí, mentre esmorzava, he vist l'anunci d'una bicicleta: un grup de nois i noies pedalaven lleugers, diries que suraven sobre el terra, com si la gravetat no els afectes.

M'he vestit d'una revolada, m'he acabat el cafè amb llet al pas de la porta; un quart abans de que la botiga obrís, jo ja estava a la cua que s'ha format, sis davant meu. Tots plens d'emoció!

Un cop dins, l'he vist, l'he tocat i una noia molt divertida me l'ha posat a punt segons la meva talla i preferències. Algun extra ha fet que a partir d'ara sigui la meva, només meva i la pugui reconèixer en mig de mil...

Amb la bici al costat, m'he dirigit a la secció de «vestir al ciclista»: Casc, ulleres, mallot, guants, un rellotge digital controlador de constants vitals, -lligat al cronòmetre que porta la bici- calçot, mitjons i sabates... penso que no m'he deixat res important!

Passo per caixa, 4968 €. La tarja ha passat i no vull comptar res. Carregat amb dues bosses i la bici al costat, vaig a la furgo i em canvio per poder estrenar-la. Un cop fet el canvi, miro el rellotge, és mig dia. El GPS, m'encamina pels carrers de Girona cap a l'església de St. Josep, on comença el bici-carril que em portarà cap a Platja d'Aro i St. Feliu de Guíxols...

El cor em bateja fort i em sento com els nois de l'anunci: sense fer esforç sembla que suro sobre el terra. Avanço una parella que porta una xiqueta asseguda a una cadireta a la bici de la mare. Aquests sí que són valents! -penso que quan jo tingui descendència, ja tindrè experiència- de seguida allunyo aquest pensament!

Em concentro en el camí que no és llis i ja em sembla que això no és per a mi. Segueixo i un cop travessat el riu, una petita pujada i el camí és fa ample i planer, ja m'agrada més!

Travessar tota la zona de Quart. Llambilles, Cassà de la selva és un passeig divertit i avanço sense complicacions a tots els que no tenen una bici com la meva. Segueixo cap a Llagostera per un camí que fa baixada i un cop passat Sta. Cristina d'Aro, reconec molts

indrets que els havia vist des de la carretera i els identifico: Mas Trempat, Càmping Rimbau, El Càmping St. Josep i arribo a Castell d'Aro. De Platja d'Aro a St. Feliu se'm fa una mica cansat, però penso en el vermut que faré quan arribi a l'hostal «La Gavina» i en un tres i no res, em trobo als peus del turó sota el gran Hotel. Aquests 100 metres finals els he de fer a peu amb la bicicleta al costat, no puc més, ja son les 5 de la tarda.

Em recuperen l'ànim el vermut i l'àpat deliciós que em serveixen a la terrassa, mirant el mar als meus peus!

Cap a les 7, torno cap a la bicicleta -penso que havia d'haver agafat habitació i tornar demà, encara hi sóc a temps- M'acosto a la recepció i només de veure el vestit del recepcionista me'n desdic. He de tornar a casa sigui com sigui!

A la tornada, tot el camí ha estat pujada darrera pujada i els meus pulmons semblaven globus que volien esclatar!

Ara, un cop a casa passada mitja nit, després d'una bona dutxa i d'un suc amb vitamines, minerals i tota classe de reconstituents, escric aquesta ressenya del dia. He de reconèixer que no ha estat pas una bona experiència i després de tot el que ha passat no he fet ni una sola fotografia per recordar l'aventura!

PEDALAR NO ÉS PAS PER A MI! (perquè ho recordis PER SEMPRE).

Poder hauria d'apuntar-me al club dels acompanyants de gossos.

Un gos que li agradi fer el gos, els caps de setmana!

Castellfollit de la Roca 1 d'abril de 2021

Nito Danés

El silenci, pren protagonisme a la reunió local de partit.

El reportatge que han vist junts, com exercici de debat, els ha deixat sense esme.

En Jordi, es remou a la cadira, sent que els llavis es volen moure i nota com les paraules s'entrebanquen per sortir.

-Gent!, aquest reportatge en obliga a fer un pas endavant per afrontar la corrupció, estesa a tots els nivells de la política, de la vida pública i crec que també en l'àmbit privat- La norma del grup, per tal de esponjar les intervencions, obliga a fer una primera intervenció de tots els integrants, amb només propostes o enunciat- Per això en Jordi es conten i calla encara nerviós.

En Josep arrenca només calla en Jordi -La mentida s'ha instal·lat com la primera eina de socialització, només cal tenir agalles per mentir.

L'Enric el mig talla -No es pot tenir vergonya, si ells menteixen, per què no ho fem nosaltres?

En Toni, s'emprenya amb aquesta última intervenció -Això que dius, ja ho deien els trotskistes: Els fins justifiquen qualsevol mitjà! Però així només arribarem al mateix punt que es troba ara la política de govern!

L'Alfons, que aquest cop li ha tocat fer de moderador, frena les ganes d'intervenir i per això convida al més callat de tots -I tu, què en penses Ramon?

S'ha distés l'ambient, els somriures silenciosos esperen que en Ramon no digui gaire res i tots preparen els seus arguments.

L'interpel·lat, s'acaricia el coll, sent la pressió de totes les mirades, comença a parlar poc a poc, pronunciant perfectament, com si llegís un text de paraules enrevessades:

Mentre a la tele sortien els nostres dirigents, m'ha vingut al cap una anècdota de contrabandistes.

La xerinola davant aquesta sortida espermètica del company es fa gran i alhora les bromes l'aclaparen.

L'Alfons es veu obligat a posar ordre i deixar parlar -Ep! Va!, deixem que en Ramon s'expliqui!

Una mica més tranquil, l'orador continua:

Era a la frontera d'Irun, m'ho explicà l'Immanol. Als anys 50 i 60, la diferència de preus entre Espanya i França era copiosa, alguns productes, com el cafè, eren més barats a França i d'altres com el coure era més barat a aquest costat de la frontera. Els treballadors de Irun que anaven a la fabrica francesa intentaven passar el que podien per fer-se un sobresou.

De tots ells, n'hi havia un que mai el pescaven amb res prohibit. Passava la frontera a peu amb una bicicleta al costat. Els guàrdies el tenien entre sella i sella, cada dia el paraven, l'escorcollaven i fins i tot algun dia el feien despullar-se i... res, res de res!

Quan es va jubilar amb 26 anys de feina a França, l'home es va construir una petita casa a prop de la platja, lluny de la frontera i a l'entrada del jardí va `posar un petit avís que deia: «Con mi trabajo sobreviví, con las bicicletas que pasé, soy más que rico! Y vivo feliz!»

Ara sí que el xivarri era gros, tots reien i exclamaven -Bé!!

-Això si que és ser intel·ligent!

- Aquest era molt puta!

-I va tenir molta paciència !!!

-Com aquest, n'hem de fitxar uns quants!!

- Jo, de gran, vull ser com aquest!

-

En Ramon, aixeca la ma i l'Alfons demana tranquil·litat. Quan la calma és més gran que el soroll..

Deixeu-me acabar! -crida en Ramon, ara sí, segur del que els vol dir- Amb la nostra reacció d'alabances i de prendre la vida com una lluita per sobreviure a les desgràcies infligides pel poder amb marrolieria, ens ha portat a aquest tarannà universal que un autor desconegut va descriure molt bé, a «El Lazarillo de Tormes», ja fa uns quants segles.

El silenci que segueix a la sentència, és el mateix que tenien després del documental.

Sabó de llegiu

Ens hem perdut en l'horitzó
recorrent carrers i passejant places,
sobrevolant gratacels, estrelles i cases.

Hem vist postes de sol,
surfejat grans onades.
Empremtes, pelats i petjades.

Hem dormit a la intempèrie
amb les mans entrelaçades.
Petons, secrets i fragàncies.

Hem descobert nous mons
sense brúixoles ni mapes.
Tresors, recompenses i miratges.

Hem vençut grans gegants,
hem perdut mil batalles.
Rialles, somriures i llàgrimes.

Hem crescut tot volant
Sense presses i amb la felicitat retrobada.
Arrugues, cicatrius i canes.

Agafo l'últim vol i
Torno on vaig ser.
Ja sóc aquí, he tornat a casa!

Els sopars de verdura i pollastre

Pseudònim: Boira

—Què menjarem avui per sopar?

En Lluís ho va preguntar perquè ja es temia el pitjor.

—Verdura i pollastre.

L'Elvira li ho va dir en un tres i no res, sense dubtar-ne, i és que era justament el mateix que hi havia hagut a taula la nit anterior. Abans que el seu marit li pogués fer cap mena de rèplica, va fer un afegitó.

—No tenies tantes ganes de fer una festa d'aniversari monumental per a la nena? Doncs això és el que hi ha, que aquí no estem per lligar els gossos amb llonganisses tothora.

En Lluís no va gosar obrir la boca: sabia que la seva dona, com gairebé sempre, tenia raó. Havia de reconèixer que aquell any, més que mai, la cosa se li havia escapat de les mans. Va començar per plantejar una història senzilla: un petit berenar casolà en un local del barri que llogaven, força bé de preu, per a aquella mena d'ocasions, amb quatre globus i serpentines i amb una mica de música. Al cap d'unes quantes setmanes —perquè l'esdeveniment ja el preparava a ple estiu— va pensar que si contractaven els serveis d'una empresa que els preparés totes les coses de menjar quedarien més bé. Finalment va optar per l'opció de luxe d'una companyia d'espectacles que va trobar per Internet. Li van assegurar que s'encarregarien de tot: del pica-pica —entrepanes dolços i salats, magdalenes, croissants, porcions de coca i de tortell, gelats, bombons i, sobretot, un bon pastís amb les cinc espelmes ben grosses—, de la decoració de la sala —un noi i una noia cantarien en directe, hi hauria llums de colors arreu i col·locarien elements diversos per donar un toc festiu— i de l'animació en general. Aquella, segons li van dir en el moment de fer la reserva, era la part estrella de tot l'espectacle: vuit persones vestides de

pallasso fent malabarismes, salts acrobàtics i jocs de màgia, pintant cares amb tota mena de detalls i explicant contes, acudits i endevinalles.

L'Elvira, des del primer moment, ja li va deixar clar que no estava per aquelles històries, que quan ella era petita, a casa seva, no li havien fet mai res d'extraordinari pel seu aniversari i que ben mirat tampoc calia tanta opulència per desitjar un feliç dia a qui quasi no aixecava ni un pam de terra.

—Perquè tu hagis tingut una infantesa insulsa no vol dir que la nostra filla es mereixi el mateix.

I, per no discutir, perquè la dona, davant d'aquelles paraules, li hagués dit el nom del porc i encara s'hagués quedat curta, el va deixar fer. Aquell any, i també tots els altres que l'havien precedit. La pega era que una vegada havia passat el gran dia havia de sentir les seves queixes durant la resta del novembre, i durant tot el desembre i el gener, perquè les despeses, en aquells tres mesos, entre la celebració del naixement de la nena, el Tió, les festes de Nadal, el Cap d'Any, l'Any Nou i els Reis, semblava que s'escampaven com una taca d'oli.

En Lluís, però, per més que ho intentava no ho podia evitar. Quan tenia la intenció de, per una vegada a la vida, organitzar una cosa més simple i senzilla li venia a la ment la cara de la seva filla, la dels seus amics i amigues, i també la de tots els pares i mares de les criatures. Què pensarien si, de cop, tan ben acostumats que estaven tots a gaudir de les últimes novetats en espectacles, els entaforava en un parc públic, en una cafeteria o en un recinte amb llits elàstics? Segur que començaria a córrer la brama que a can Romagosa les passaven magres perquè estaven prescindint de coses que temps enrere consideraven cabdals. I llavors tothom els miraria a ells, i sobretot la seva filla, que era la que anava cada dia a l'escola, amb una cara de pena o de compassió o fins i tot de rebuig. L'home veia clarament que allò no s'ho podia permetre i que si havia de pagar uns dos mil euros —cèntim amunt, cèntim avall— perquè tot continués funcionant amb normalitat ho faria i llestos. El penediment que vindria més tard només quedaria entre ell i la seva dona, i la pobra cada vegada posava més pell morta a aquells drames.

El primer dissabte després de l'aniversari de la filla de l'Elvira i d'en Lluís, la nena es va asseure a taula per sopar —era el quart dia que menjaven verdura i pollastre— eufòrica. Venia de celebrar els cinc anys d'una de les seves millors amigues i li faltaven paraules i temps per explicar les aventures que havien passat cuinant galetes a casa de l'amfitriona. Havien fet cors, papallones, lletres, números, dinosaures i llaços ben acolorits i farcits de petits elements de decoració comestibles.

—Filla, m'estàs dient que us han posat uns davantals, us han fet anar a dins d'una cuina i us han fet fer això que has dut?

—Ha sigut divertidíssim, papa! L'any que ve jo també vull fer el mateix.

—No diguis bajanades: la teva festa no té ni punt de comparació amb això! El que passa és que a casa d'aquesta nena no deuen poder...

L'Elvira no el va deixar acabar.

—Té, tasta una de les galetes que ha fet la nena, que així tindràs la boca ocupada. I també t'anirà bé per fer més coixí a l'estómac, que últimament fem uns sopars massa lleugers.

En Lluís, amb aquella dolça a la boca, sí que es va sentir com un autèntic pallasso. Però ell, a diferència dels que havia contractat a preu d'or, no tenia cap disfressa per treure's. Ni tan sols el nas vermell de plàstic.

EXPERIÈNCIA VITAL A LA FAGEDA

Pseudònim: David / Rossolada

Conscient que cal desconnectar de la feina i oblidar-se dels entrebancs diaris, tan bon punt arriba el pont del Primer de Maig decideixo tocar el dos ben lluny de casa. Agafo el cotxe i enfilo cap a la Garrotxa, terra de volcans adormits, de pobles encisadors, boscos silenciosos i una assortida gastronomia a base de plats casolans per sucar-hi pa, àpats elaborats amb productes tradicionals que conserven l'essència del passat.

Un cel enteranyinat de núvols esfilagarsats propi de la primavera invita a fer una passejada per un dels elements emblemàtics de la zona: la fageda d'en Jordà, un bosc de faigs excepcional pel fet de créixer sobre una colada de lava del Croscat, un petit volcà de 160 m que presenta la singularitat de tenir un con volcànic recobert de vegetació, excepte un tall longitudinal que permet observar la seva estratificació interna, reminiscència de l'extracció de greda que es duia a terme d'antuvi fins a temps no gaire llunyans.

En sortir de l'aparcament i travessar la carretera per sota, m'afanyo a abaixar les escales d'accés i camino una estona per la sendera que s'endinsa en el bosc, un itinerari pla, ideal per fer un tomb i copsar l'encís de la fageda, una de les vint-i-cinc reserves naturals que hi ha a la Garrotxa, la qual cosa garanteix la preservació d'aquest privilegiat entorn.

Mentre m'aventuro xino-xano pel cor d'aquest paradís natural, autèntic regal per a la vista, enlluernat per l'exuberància forestal, puc apreciar el silenci que hi regna crebat només per la refiladissa dels ocells. Després d'un breu recorregut per un relleu ondulat d'afloraments rocallosos característics de fins a vint metres d'alçada anomenats tossols, decideixo fer un descans. En algun lloc he llegit que mai no ha estat possible aprofitar aquestes terres pel conreu. De fet, la colada de lava damunt la qual s'assenta es diu *malpaís*. Això ha salvat els arbres de patir el mos de la destrul i ha permès conservar intacte el bosc primigeni que podem admirar a hores d'ara.

La fageda és un tipus de bosc caducifoli i, per tant, presenta un aspecte diferent segons l'època de l'any: a la tardor llueix tota la gamma de colors rogencs i daurats que agafen les fulles abans de caure; a l'hivern la grisor dels troncs despallats contrasten amb la catifa ocre de fullaraca seca i les roques

basàltiques de lava fosca escampades arreu; a l'estiu i a la primavera perquè les fulles d'una ampla patina de verds ofereixen una fresca penombra impeding que els raigs solars travessin el dosser de les capçades.

Curull de goig, grimpo a un tossol disposat a assaborir la màgia d'aquest bucòlic racó, capaç de provocar un doll d'emocions en l'esperit dels visitants més agosarats. No vaig trigar gaire a sentir-me fascinat per la sublim bellesa d'aquest paisatge, que té la virtut de sadollar els sentits i apaivagar els neguits. Puc fruit del silenci, de la seva peculiar atmosfera de calma i tranquil·litat que permet el recolliment. Gairebé és una experiència mística que em transporta al Nirvana. Lluny de l'enrenou quotidià, envoltat d'un pintoresc entorn, gaudeixo d'una relaxació absoluta. La placidesa d'aquest rabeig de pau no té preu.

Des del meu privilegiat punt d'observació, puc albirar el joc de llums i tafanejo embadalit la desfilada dels intrusos que vagaregen pels corriols que solquen la fageda. Els minuts volen, el temps s'esmuny lànguidament mentre em delecto amb l'embriagadora sensació de respirar l'aire net i perfumat de la frondosa vegetació. Tant de bo pogués imbuir-me de l'assossec que atresora, gravar en el fons de la memòria una imatge tan idíl·lica, perllongar els minuts fins a convertir-los en un bocí d'eternitat. Tant de bo pugui servir de refugi a gent com jo que busca defugir de l'estrès urbà, a persones que de tant en tant necessiten una teràpia de solitud per gaudir d'un merescut descans i fan palès el seu desig de recobrar el seny.

Admirar aquest genuí paratge, que invita a somiar, apaivaga el desfici que trasbalsa el meu estat d'ànim i m'ajuda a suportar la feixuga tasca durant el curs amb alumnes eixerits i entremaliats. Val a dir que en l'actualitat, el treball docent no resulta gens fàcil, perquè s'ha de tractar i ensenyar una colla de galifardeus que de vegades no mostren gaire interès a aprendre. Bregar amb ganàpies d'aquesta mena resulta pels mestres d'avui una feina cada cop més esgotadora i francament complicada.

Arribada l'hora de marxar, tot el que conservo de la fageda és el record i la promesa que tornaré aviat amb l'esperança que trobaré consol, caliu i recer alhora. Tot plegat, estic convençut que una experiència vital tan engrescadora en l'harmonia d'aquest entranyable jardí verd, sempre m'ajudarà a emplenar les reserves emocionals i revifarà les meves ganes de viure.

FAMÍLIA

Agafar-nos la mà, mirar-nos als ulls i encomanar-nos d'energia. La vida és una cosa estranya no saps quan puja o quan baixa. Veig la teva cara, tens por, som com núvols, només, som vapor en aquest món. Tens la mirada perduda, estàs esperant un gest, una acaricia, una abraçada, necessites escalfor humà, necessites una dosi del teu fàrmac preferit, esperança.

L'esperança és més poderosa que la por, però cada vegada necessites una dosi més alta. Les nostres mirades ho diuen tot, em faig la forta intento no debilitar-me, agafo aire i amb les mans entrelaçades ben fort et xiuxiuejo a l'orella que tot anirà bé.

Estàs inquiet, fa dies que no veus a la teva família, ara, ho som nosaltres. M'agafes més fort la mà i sense dir-me res entenc que no vols que marxi, desitges que em quedi amb tu, aquest instant, per tu, és com una estona de cel.

Estàs esgotat, fas l'esforç per no adormir-te, cada dia tens més por de tancar els ulls, vols que em quedi amb tu, necessites companyia, confies amb nosaltres...tens por de tancar els ulls i no obrir-los mai més.

Pseudònim: Bruixa Maduixa

Categoria: Turonell

Tema: narració lliure

Edat: 9 anys

Curs: 4rt de primària

LA COLLA PESSIGOLLA I EL MISTERI DEL PIC DE LES BRUIXES

Us explicaré la història que els hi va passar a uns nens de la meva classe que es deien Martí, Joan, Mariona i Marta: La colla pessigolla!

la Mariona és molt excursionista, ha trepitjat tots els cims de la comarca. La Marta és una mica figaflor i s'espanta només amb el vol de la papallona. A en Martí li agrada molt investigar , sempre observa els detalls mes petits amb la seva lupa. I a en Joan li agraden molt les aventures: S'ho va passar súper quan amb la colla van resoldre el misteri de la casa en ruïnes

Tots quatre son molt amics i són de Castellfollit de la Roca, un poblet molt petit i preciós que està a sobre una cinglera de basalt. No hi eu anat mai? Doncs que espereu? Val molt la pena!!!

I així comença la nova aventura dels nostres amics:

Un matí de primavera la Mariona va trucar els seus tres amics.

- L'altre dia vaig anar al Pic de les Bruixes i va ser molt xulo! Que voleu venir amb la vostra família?- va dir.
- si!!!! -van dir tots menys la Marta – Que hi hauran bitxos estranys? - Va preguntar finalment.
- Bueno uns quants...- va dir en Joan- Vinga, vine que t'ho passaràs molt bé!!
- Quedem demà?- diu en Martí.
- Si !! -van dir tots alhora.

L'endemà quan ja eren tots a mig camí del Pic de les Bruixes, passat el Comanegra, la Marta va mirar enlaire i va dir:

- Ostres! M'ha semblat veure una persona a dalt d'una escombra! Potser era una bruixa!!!!
- Au va! Però si les bruixes no existeixen! - va dir en Joan – no tinguis por. Devia ser un voltor.

Els quatre nens i els seus pares van continuar caminant fins arribar a dalt del Pic de les Bruixes. Quan van ser als abeuradors, baixant del Pic, a la Mariona també li va semblar veure una bruixa mentre dinaven.

- Nens no existeixen les bruixes. Tot això és una llegenda!!- Va dir la mare de la Mariona, mentre tota la colla continuava la excursió. La Marta però no ho acabava de veure gaire clar.

El pare d'en Joan, què és un gran boletaire, va veure que hi havia rovellons i va proposar caçar-ne aviam si en trobaven més. Tots el pares hi van voler anar però els nens van preferir quedar-se als abeuradors jugant amb capgrossos de la bassa.

Al cap d'uns segons, els nens van sentir uns crits que venien del bosc on havien entrat els pares:

- Auxili! Ajudeu-nos! – Eren el pares d'en Martí, la Mariona, la Marta i en Joan, que una bruixa se'ls estava emportant a cavall de la seva escombra....

Els nens van veure que la bruixa anava cap al Pic, on havien set fa una estona.... i van decidir tornar a pujar immediatament. Però abans havien de decidir entre tots com ho farien per espantar la bruixa, distreure-la i així poder salvar als seus pares.

Els va costar una mica tornar a pujar perquè havien dinat molt i tenien la panxa ben plena. La Mariona els animava a continuar pujant. Finalment van aconseguir arribar-hi abans que es fes fosc.

Dalt al Pic no hi havia ningú ni rastre dels pares ni de la bruixa. Van mirar per tot voltant i no veien cap pista ni cap casa. En Martí va treure la lupa de la seva motxilla i va començar a observar atentament tot el Pic. La Marta tenia molta por i plorava però en Joan i la Mariona la tranquil·litzaven i l'agafaven de la mà.

De cop en Martí va veure una esquadra molt estranya sota la creu del Pic:

- Què és això? Sembla una porta secreta!!!!

En Martí va aixecar poc a poc la creu i es va obrir una porteta i van veure unes cales que baixaven cap a dins de la muntanya. Les escales eren fosques com la gola d'un llop però la Mariona com a bona excursionista, portava a la motxilla una corda i una llanterna.

Primer de tot, van lligar la corda a la creu i van enfocar les escales amb la llanterna:

- Ecccs!! – Va dir la Marta- hi ha moltes teranyines!!! I fa una mica de por!!

Però en Joan, el més valent, es va posar a davant de tot va agafar la corda i va començar a baixar aquella escala tant dreta. Els altres el van seguir. Baixaven a poc a poc i sense fer gaire soroll. Segur que els seus pares eren allà.

Quan van arribar a baix, van veure en un racó els pares parlant tranquil·lament amb la bruixa. No entenien res!!!

— Aaaaah !!! -va cridar la Marta – Martí tens una aranya al cap!

Els pares i la bruixa es van girar de cop i van veure els nens ben bocabadats. Els van explicar que la Bruixa els havia agafat perquè volia arreglar el seu amagatall i necessitava el consell de persones grans. Els pares l'havien renyat perquè agafar una persona per força és de mala educació i està malfet. La bruixa els va demanar perdó i van decidir ajudar-la. Just quan els nens van arribar li estaven dient a la bruixa que primer els havien d'anar a buscar, que segurament estarien ben espantats.

— Que bé que sigueu aquí!!! – va dir la mare de la Marta! – ara us veníem a buscar.

— Aquesta bruixa necessita la nostra ajuda, nois -va dir el pare d'en Martí – l'hem d'ajudar a arreglar el seu amagatall.

Tota la colla van ajudar a la bruixa a arreglar el seu amagatall. El van deixar net, el van pintar, van arreglar algun moble... Sort que la bruixa tenia de tot!!

La bruixa estava tant agraïda que va convidar-los a menjar un pastís d'ales de mosca i sang de serp.

— Ai! Gràcies, però acabem de menjar! -van dir tots a la vegada intentant amagar la cara de fàstic.

La bruixa els va convidar a anar a casa seva sempre que volguessin. Van acomiadar-se de la bruixa i contents van començar a baixar fins arribar a les Basses de Monars on tenien els cotxes. I des d'aquell dia sabeu què va passar?

Si voleu saber-ho haureu de continuar llegint les meves histories!!!!

Fi

LA SARDANA MEXICANA

El Costum de la Sardana es coneix a tot el món, fins i tot els japonesos volen ser-ne campions! L'origen de la Sardana es remonta a temps enllà.. Posem que ja la ballaven al continent americà..

L'exèrcit de Pancho Villa i tota la seva cort, dedicaven moltes hores a aquest ball tan ufanós. Anys i anys d'anteriors guerres, però el costum seguia viu.. Fins que hi van anar els anglesos i ho deixaren fet un "liu"!

Però un bon dia de primavera de 1836, un grupet d'empordanesos que vivien a l'Estartit, van anar a fer un viatge, que deien que era atrevit, però l'únic que hi descobriren fou aquest ball tan antic...

(CORO): Que preciosa és la Sardana!!! Que bonic, que és Acapulco!!!

Com aquest ball no hi ha res!!!

Fins que el grup d'empordanesos van tornar al nostre país

I escamparen la notícia d'aquest ball tan benparit

I aviat es va fer una escola de dansaires catalans

I es ballava molta estona en els pobles dels voltants

I als entrants del segle XX ja era un costum català

I aviat en van voler aprendre amics d'origen castellà

I ara el nostre ball històric, se n'ha anat fins al Japó..

I donem gràcies a Mèxic tot posant fi a la cançó!!!

Que precioooooosa és la Sardanaaaaa!

Que boniiiiic, que és Acapulcooooo!

Com aquest ball no hi ha res!!!!

Pseudònim: "1976 gràcies per sisplau"

Pseudònim: Nina de fusta

Categoria: Fluvià

Tema: narració lliure

Edat: 6 anys

Curs: 1er de primària

UNA AVENTURA A LA CASA DE NINES

Hi havia una vegada una nena que es deia Júlia. Tenia els cabells rossos, portava ulleres i tenia uns ulls blaus com el mar. Tenia un vestit verd com el bosc i sempre portava una flor a la mà.

A la nit passada va veure que no estava al seu llit. Va aixecar el cap enlaire i allà hi havia la teulada en comptes de la llitera. Es va aixecar i va caminar i va dir:

- Aquesta casa no és la meva!

Va intentar cridar la mare i va dir:

- Mare! mare!

Però la mare no la sentia. De sobte va veure algú que estava assentat al sofà i va dir:

- Ep! Però si és la nina Sara! Què ha passat? Però si estic dins la casa de les meves nines! Com ha passat? Com hi he entrat?

La Júlia es va quedar rumiant tota l'estona i de sobte va pensar amb la seva germana Núria i es va preguntar:

- Perquè ella no hi és i jo sí?

Va anar a l'habitació i va veure la Núria dormint dins el llit de les nines!

- Núria! Desperta't! – va cridar.

I la Núria es va despertar i ràpidament la Júlia va dir al Núria que estaven dins la casa de les nines però la Núria no li va fer cas i va continuar dormint...

Si voleu saber què passa, continueu llegint el conte!

Al final la Núria es desperta i veu que sí que es dins la casa de nines! Han de trobar la manera de sortir! Veuen un forat a la caseta de nines, perquè es molt velleta, i intenten escalar la paret per poder-hi arribar i sortir. Com que no hi arriben, fan una torre amb coses de la casa: l'armari rosa amb la porta grisa, el sofà que té teranyines i és marró, les cadires verdes i el llit de fusta amb un matalàs i un coixí i una manta vermella de topos. La Júlia i la Núria comencen a pujar la torre però veuen que és molt fluixa i es pot desmuntar. I la Júlia diu:

- Al tanto, Núria! Que la torre es desmuntarà i caurà!

I les nenes comencen a pujar a poc a poc i sense moure's gaire.

Quan son a punt d'arribar a dalt de tot, la Núria rellisca i cau el matalàs i la Núria també. Però la Núria cau sobre el matalàs i per sort no es fa mal

- Uff! Quina sort que he tingut- diu la Núria

I torna a pujar.

Al final quan ja son totes dues a dalt passen pel forat de la teulada i baixen com si fos un tobogan. I just quan arriben a terra senten....

- Núria! Júlia! Bon dia!!!! Aixequen-vos que ja és hora d'anar a l'escola!!!!

Era la veu de la marei quan es desperten i obren el ulls veuen que estan a la seva habitació, estan a la seva casa i que tot ha esset un somni. I li expliquen a la mare la seva aventura en el somni.

FI